

קניין רבות בנכסים רבים מירי תושבי ישראל, ללא תמורה נאותה.
רוח ארליך מספק דוגמות מסמרות-שיער למכביר. שתיים מהן:
● ב־30 בדצמבר 1977 מכר בנק הפועלים חלק מבנק אמריקה-ישראל שבבעלותו, תמורת 760 אלף דולר. כעבור שנה הופיעה רכישה זאת במאזן של אמפ"ל כערך של מיליון ו־800 אלף דולר!

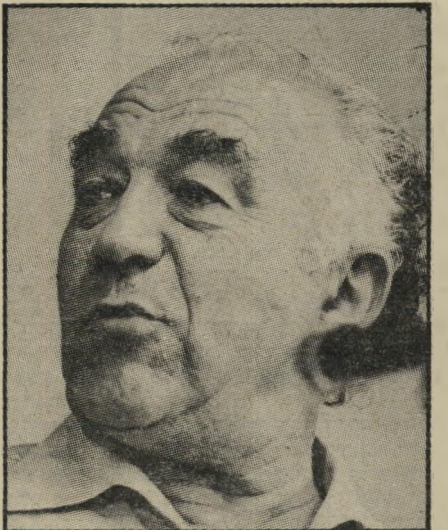
● ב־18 בדצמבר 1978 מכר בנק הפועלים חלק מבנק הפועלים קיימאן לאמפ"ל תמורת 180 אלף דולר. כעבור שבועיים (ב־31 בדצמבר 1978, תאריך המאזן של אמפ"ל) הופיע ערך הרכישה אצל אמפ"ל ב־380 אלף דולר! איך אומר המושגמון שניסח את הדוח: "יש כאן מתנה ללא תמורה לבעלי המניות הזרים של אמפ"ל".

גזית יושב־ראש הנהלת בנק הפועלים, שדרש לברר את הפרשה, מח"שש לפגיעה בבנק שבראשו הוא עומד.

רוטמן מנכ"ל סולל-בונה ואחד משני החברים בוועדת-החקירה ה־חשאית החוקרת כעת את פרשת לוינסון.

בלומנל יו"ר מועצת-המנהלים של כור ולשעבר יו"ר מועצת-המנהלים של בנק הפועלים.

דוח ארליך קטע מסיכום הדוח הגנוז, אשר הוכן על-ידי שניים מבכירי המיפוטנים והבנקאים בארץ. עבור שרי-האוצר הראשון של הליכוד, מנהיג המיפוטנה

הוא נכסים כבעלות כנק הפועלים ובשליטתו הועברו כתמורה חלקית לידי אמפ"ל. בעת זכונה אחת ניחנה עדיפות לתושבי חוץ כהנאה מהפירות על הרווחים שהופקו ע"י אמפ"ל במוצאה מהנכסים שהועברו אליה. נקבע מטלול חו-סיטרי של הזרמה רווחים לאמפ"ל, כאשר יורר בחזרה לישראל על ידי הקולו זיווירנרו וחסמה. אין זכר למשמעויות של העברות אלה מבחינת בעלי המניות של בנק הפועלים כפרוספקטים שפורסמו בשנים האחרונות. נמסרו לתושבי חוץ זכויות קניין בנכסים רבים מירי תושבי ישראל, ללא תמורה נאותה.

הליברלית שימחה ארליך ואשר גילה את העובדות המדהימות על מכירות סוף העונה של נכסי בנק הפועלים. מילות המפתח הן: בתמורה חלקית, עדיפות לתושבי חוץ, ללא תמורה נאותה.

סיון מנהל תיעוש אזורי פיתוח, החבו השני (יחד עם רוטמן) בוועדת החקירה, העומדת לפני סיום חקירתה

מי הם? הרבר לאייאמן, אבל רוח מרשיע זה, שהוכן על-ידי שר הליכוד על המוסר הכלכלי המרכזי של יריביו, נגנו — ולא פורסם מעולם עד רג זה!
וזה רק אפס קצהו. בהמשך הסרת הלוט מע פעילויותיו של אישהמיטוריהוהמצברני יעקב לוינסון, ידווח העולם הזה, בית היתר, ע עיסקי ניהול באייקיימאן, על שכירת בת כשיקאגו, על בנקים בלוקסמבורג ועל עיסק המרצדסים.

בהמשכים אלה יסופר על השיטון בהן בוצעו עסקות, שכתוצאה מז הועברו נכסים ובכסים מירי ליד, מירי ישראליות לידיים זרות, וגם מירי ישראליות, בשיטות מיהזור מתוחכמות, לידיים ישראליות אחרות. מי סיו למי, מי העביר למי ומי נהנה באמת. אבל מעל לכל תהיה זאת שורה גילויים מרעישה כיצד עשה יעק לוינסון לעצמו, ולמען הדיוק גם למן אחרים.

השולם הזה תובע תשובות

● מדני רוזוליו, מזכיר "חברת העובדים":

מדוע מונתה ועדת-החקירה לבדיקת פרשה זו בסודי-סודות, מבלי למסור על כך דבר וחצי-דבר לציבור הכללי, ולציבור חברי-ההסתדרות בפרט?

● מאפרים ריינר, יושב־ראש מועצת-

המנהלים של "בנק הפועלים":

מדוע עמד מן הצד בשעה שבוצעו כל המעשים האלה, מדוע לא גילה אותם בפומבי כאשר נודע על כך, ומדוע הוא ממשיך לשתוק?

● מגיורא גזית, יו"ר התנהלה של "בנק

הפועלים":

מדוע שתק כאשר נודעו לו הדברים, מדוע הסתפק בדרישה להקמת ועדת-חקירה פנימית וסודית, המורכבת משני חברי מועצת-המנהלים של הבנק?

● מכל אנשי המערכת, שידעו על הדברים,

או שהיו צריכים לדעת:

מדוע קשרו קשר של השתקת, כדי למנוע את פירסומה של פרשה זו ברבים עד עצם הרגע הזה? מהי האחריות הפלילית הרובצת על כל אחד מהם למעשים ולמחדלים בפרשה זו?

● מארבעת שרי-האוצר של הליכוד:

מדוע הם שתקו, וממשיכים לשתוק, כאשר ידעו כל העת על שאיבת מטבע-חוץ בסכומי-עתק מן הארץ? מדוע נגנו דוח ארליך, שחשף שערוריה זו?

● מירוחם משל, מזכיר ההסתדרות:

מדוע שתק, כיו"ר "חברת העובדים" (בתוקף תפקידו), בשעה שרכושם של חברי ההסתדרות, שהיא בעלת "חברת העובדים" (וממילא גם של "בנק הפועלים") נגזל?

● מהמפקחת על הבנקים:

מדוע התערבה רק ברגע האחרון? מדוע שתק קודמה, עודד מסר, איש המערך, כאשר התרוקן "בנק הפועלים" מנכסים רבים, שהועברו לחו"ל?

● מהרשות לניירות-הערך:

מדוע לא התריעה על ריקון "בנק הפועלים" מנכסים כה חשובים, בשעה שמוניותיו בבורסה מאבדות בכך את הבסיס לערכם?

● מהמפקח על מטבע-החוץ:

מדוע לא מנע את ביצוע החברות ההוניות, שחיו בלתי-סבירות ובלתי-מוצדקות לחלוטין?